

Kairos

I.

Byl jeden mladý.

Osedlal hřebce noci, hvězdami vyšil opratě,
s vědomím nabyté moci pro jiné
překonal závratě a sekl i s Velkým vozem
a na vlastní kůži dělal koně a čím dál méně
jiskřil o zem a stále častěji česal jabloně.

Teď přichází Čas, aby mladý zestárl.
V doprovodu armády obklíčena je
celá klinika plastické chirurgie.

Koná nad přikurtovaným pacientem,
čichá k zápěstím odřeným od pout,
pak odchází si odpočinout do lékařského pokoje.

Když se jednou ráno probudí z nepokojných snů
o jakémsi nestvůrném hmyzu, shledá,
že se v posteli proměnil ve včelu.

S potřebou uklonit se matce královně,
s chutí složit symfonii roje, znovu přiložit
ruku mladíka, nad níž ještě včera by zvolal:

Ach, jaká rozkoš, jak svěže studí! –

Dnes ale ne. Dnes bere lidi jinak.
Jako otevřené hroby s květy v klínech,
s květy vprostřed hrudi

a bere, musí brát,
že k rodu blanokřídlých chová zásvěti odpor,
když každou píd' sebe sama,
každou svou vteřinu čtyři sta čtyřiceti kmity
pokouší se vyrvat ze služeb chřtánu konečnosti.

II.

Cítíte-li se také mladí, nedělejte si však iluze:
Vibrace medu, který si rozpouštíte v čaji,
má k zázrakům daleko,

není pikniku života,
při kterém vás příroda pustí za oponu,
a neexistuje geometrický vzorec deky,
jenž by prozradil zítřejší dravost vrásek,

snad jen, budete-li se na ní milovat,
zpomalí se, možná zastaví, proud nedaleké řeky,
a cosi nalétne do hlav a odrazí se,
nic ale v trávě nenajdete.

O to rychleji padne tma.